

Dedova povest.

Snoči ded je k peči sel,
Pipo si med ustni del,
Pa nabasal jo, zažgal,
To mi pripovedoval:

„Bog nam luno vstvaril je,
Z lučjo jo obdaril je,
Kar še dá: lepó, svetló,
Kakor solnčece samó.
Pa napuh je že tedaj
Se šopiril kot sedaj.
Luni se zazdi takó:
Lice mi je prebledó,
Kakor roža cvela bi,
Bolj kot solnce rdela bi.

Toda Bog za njen napuh
Bil je čisto, čisto gluh.
Lunica se razsrdi,
V srdcu to izgovori:
„Oj, saj tudi brez Boga
Še še kaj doseči dá!“

— — — — —
V hipu luna obledi,
Obledi in otemni.
Taka še današnje dni
Sije le ponoči nam,
Ker bledosti jo je sram.
Zlato solnce pa odtlej
Še svetlejšje je kot prej.“

Janko Polák.

Rebus.¹⁾

(Priobčil *Internus*.)

Š

¹⁾ Olajšava: Ta rebus se reši na sličen način kot zadnji, seveda s potrebno premembo.